

ЪРСКИН КОЛДУЕЛ ПОСЛЕДНАТА ГОДИШНИНА

Превод от английски: Кръстан Дянков, 1980

chitanka.info

Барманът Ник приближи ъгъла, където Ани шумно тропаше с празна бирена бутилка по масата.

— Какво искаш, Ани? — попита Ник.

— Още една бира! — дрезгаво извика тя.

— Не бива, Ани — рече той, поклащайки глава.

— Казах, още една бира!

— Казах не, Ани.

— Върви тогава по дяволите! — натъжена отвърна тя.

Ник седна от другата страна на масата.

— Чуй ме, Ани — почна той с добро. — Аз съм ти приятел и искам да ти помогна. За тази вечер стига. Ясно ли е? Достатъчно пи. Утре вечер ела пак.

— Върви по дяволите! — изкрещя тя.

Той помълча, сетне, като се наведе към нея, продължи:

— Дръж си езика, Ани — той съчувствено я потупа по ръката. — Ако направиш каквото ти казвам, всичко ще бъде наред. Не ми се ще да правиш поразии, в крайна сметка всичко ще свърши зле за тебе. Ще дойде полиция, а ти знаеш какво значи това. На всичко отгоре, ако в бара няма ред и тишина, ще ми отнемат позволителното. Хайде, бъди ми добричка и се прибирай, че си закъсняла. Направи това заради мене, Ани.

Ани замахна с чантата си, но той се наведе навреме и тя не можа да го удари.

— Много добре знаеш, че нямам дом.

— Тогаз иди там, където обикновено нощуваш.

— Гониш ме, с една дума?

— Не те гоня, Ани — търпеливо рече той, — просто те моля.

— А бе я си гледай работата! Върви по дяволите и да се не връщаш от там! — развика се тя.

Един от мъжете, които играеха карти на съседната маса, се извърна и повика Ник. Беше едър, с тъпо изражение на слабоватото си лице.

— Защо не изхвърлиш от тук тая дърта и устата брантия? — каза той. — Дотегна ми да я слушам.

— Лесна работа — отговори Ник.

Неколцина от посетителите се обърнаха през рамо да видят какво става. Ник се помъчи да вдигне Ани за ръката и да я отведе на

улицата. Решена да не мърда от мястото си, Ани се отскубна с див тласък на цялото си тяло.

— Ако не можеш да се отървеш от нея — рече едрият, — намери някой, който може. Омръзна ми да я слушам.

— Чуй ме, Ани — спокойно каза Ник. — Ако се държиш като хората, ще те науча какво да правиш. Обещай ми, нали веднага ще си тръгнеш, ако ти дам още една бира? Какво ще кажеш, Ани?

— Готово! — ухили се тя. — Готово, виж тъй става. И знаеш ли защо приемам? Добре, ще ти кажа. Днес празнувам годишнина.

— Какво празнуваш, Ани — попита той.

— Празнувам двайсет години. А двайсетата годишнина трябва да бъде най-тържествена от всички, нали?

— И аз тъй мисля, Ани — съгласи се Ник. — Но годишнина от какво? Всички знаем, че си стара мома.

— Тъкмо това празнувам — каза тя, кимайки многозначително. — Тъкмо това и нищо друго.

— Какво искаш да кажеш, Ани?

— Годишнината на моето неомъжване.

Объркан, Ник почна да клати глава.

— Ти съвсем си изкукуригала, Ани — каза той. — Че кой празнува такива неща?

— То си е моя работа — с горчивина отвърна тя, — а ти не си пъхай носа навсякъде.

— Не исках да ти се бъркам, Ани — заоправдава се той. — Просто съм любопитен, никога не съм чувал такова нещо. Защо не ми кажеш всичко?

— Да се продъниш в ада дано, там ти е мястото, чуваш ли какво ти думам?

— За бога! — разгневено извика едрият от съседната маса, извърна се на стола си и стрелна Ник. — Или ще накараш тази дърта гъба, напоена с бира, да млъкне, или я изритай на улицата!

Ник се върна зад бара и отвори бутилка бира. После я отнесе в ъгъла и я остави на масата пред Ани. Тя му отброи от чантата си няколко монети и небрежно ги захвърли на покривката. Ник събра парите и се върна на мястото си.

Още недопила студената бира, Ани залитна и падна посочи на масата. Зарови лице в шепите си и заплака. Как ли не се мъчеше да

обясни, но никой не разбра колко дълбока и палеща е болката, измъчваща сърцето й...

По онова време тя бе младо хубаво момиче, влюбено за първи път в живота си. Празните часове, когато не бяха заедно със Сидни, понасяше единствено с мисълта колко го обича, мечтаеше за деня, когато ще се оженят и ще имат общ дом.

После дойде време той да се запише в колежа. Беше краят на лятото и двамата знаеха, че скоро няма да се видят. Нощта преди заминаването прекараха на брега, там осъмнаха. Плътно завити с одеялото, прегръщаха се цяла нощ, а над тях ясно и сякаш благославящо блестеше луната.

„Обещай ми нещо, Ани — бе рекъл Сидни нея безсънна нощ, — нищо друго не искам на света, само това. Ще ми обещаеш ли, Ани?“

„Всичко бих ти обещала, Сидни — отвърна му тя с цялата преданост на сърцето си. — Толкова много те обичам, че всичко, каквото поискаш, ще ти обещаая, без дори да питам какво е.“

Той замълча, целувайки поруменелите й страни и топли устни.

„Още ли си готова да обещаеш, Ани?“ — след малко попита той.

„Да, Сидни — прошепна тя, — какво да ти обещаая?“

„Искам да ми обещаеш, че ще ме чакаш. Каквото и да стане, искам да зная, че винаги ще ми принадлежиш, Ани.“ „Винаги ще ти принадлежа“ — каза тя. „Обещавах ли?“

„Обещавам, Сидни — без колебание рече тя. — Обещавам, обещавам! Винаги ще имаш любовта ми — дадох ти я сега и ще си остане твоя, додето сме живи. Няма да те разлюбя, каквото и да става, стига и ти да ме обичаш. Обещавам ти, Сидни.“

„Дори като замина? Току-виж, случило се нещо... Ами ако вече не се върна?“

Ани цялата изтръпна в ръцете му.

„Не казвай това, Сидни — уплашено се примоли тя. — Не говори такива неща!“

„Ще се върна, Ани — увери я той. — Но понякога тъй става, че каквото и да правиш... нали знаеш?“

„Не ме е грижа — каза тя и го притисна в прегръдките си. — Аз никога няма да ти отнема любовта си, стига само ти да ми я върнеш. Не я ли искаш, върни ми я!“

Лежаха дълго, притихнали един до друг, и наблюдаваха светлата луна над себе си. Отдалеч долиташе мекото плискане на вълните върху пясъка.

„Чувал съм, разделят се хората за по-дълго време, пък им стане самотно — поде той, — и тогаз какво? Като ти стане непоносима самотата, може и някой друг да си намериш. Стават такива неща, Ани. Не са малко четири години.“

„Ще те чакам, Сидни — разпалено обещаваха тя. — Ще те чакам, колкото и дълго да е. Дори да се запилееш някъде, друга да си намериш и да се ожениш и никога да не се върнеш, пак ще те чакам, защото ти дадох любовта си и искам всякога да бъде с тебе. Ще чакам и десет години, и петнайсет, и двайсет години ще чакам!“

„Наистина ли толкова дълго ще ме чакаш, Ани?“

„Да, скъпи — двайсет години!“

От ъгъла на бара прокътятя пронизителен писък и всички се обърнаха да видят какво се е случило. Изправила се, Ани тропаше по масата с празната бирена бутилка. След миг бутилката се разби на десетки късчета и стъклото се посипа по масата и по пода.

— Върни ми любовта! — с болка изкрещя Ани. — Сега вече трябва да ми я върнеш. Повече не мога да живея без нея, клетница аз! Беше твоя цели двайсет години. Обещах ти и чаках. Сега ми я върни! Върни я!

— Млъкни, пияна кофо! — извика едрият от съседната маса.

Ник се притече. Грабна Ани за ръцете и като я разтърси леко, но настойчиво, накара я да се отпусне изнемоощяла на стола.

— Хайде, Ани — той я потупа утешително по рамото, — седни и много не приказвай!

— А любовта ми? Къде е тя? Искам си я обратно! Толкоз време съм я чакала!

— Да знаех за какво говориш, Ани, щях да ти помогна, ама като не знам...

— Никой не знае, никой не знае — изстена тя. — Но аз зная! Моля! Да ми се върне любовта! Веднага да ми се върне!

Слушаше целият бар. Всички се питаха какво ли ще значат нейните брътвежи, а някои дойдоха по-близо да гледат. Едрият с тъпото изражение стана от масата и се изправи до Ник.

— Защо позволяваш на тая фиркана пачавра такива номера? Ако не я изхвърлиш веднага, че ида да се оплача. Това тук бар ли е, какво е?

— Лесна работа — рече Ник.

— Да те видя как пипаш! — каза едрият, като се връщаше на масата си. — Не знам докъде ми дойде от нея. На света и без това има доста такива дърти кикимори.

Ник повика прислужника и му поръча да донесе бутилка бира.

— Сега вече нищо ти няма, Ани — каза той и отново я потупа по рамото. — Лош сън и толкоз. Нали ти мина?

— Никакъв сън не е това, а действителност!

— Добре, Ани, добре. Така да е, както казваш. Но ти мина, нали?

— Няма да мине, докато не си я получа обратно, не разбираш ли?

— Тя изпитателно го погледна в лицето. — Аз трябва да си я получа. Повече не мога да понасям, нито една нощ повече.

Ник пое бутилката от прислужника и наля в чашата ѝ.

— Пийни малко студена бирица, Ани — настоя той, поднасяйки я до устните ѝ. Тя жадно загълта и пресуши чашата. — Сега вече си по-добре, Ани, ще викна такси и ще те изпратя. А като се прибереш, легни, наспи се и утре нищичко няма да ти има.

Като му се усмихна благодарно, тя стана и без да се противи, тръгна пред него към вратата. Излязоха на улицата, той ѝ помогна да се качи в таксито, после даде на шофьора пари.

— Лека нощ, Ани — рече Ник, потупвайки я по ръката. — Сега да се прибереш в къщи и като си легнеш, приятни сънища да сънуваш!

Очите ѝ ненадейно се напълниха със сълзи.

— Да можех да те целуна — рече тя и стисна ръката му, — ще зная, че съм получила любовта си обратно.

Ани се хвърли, склучи ръце около врата му и го зацелува, додето най-сетне той я отдръпна от себе си и я настани в колата.

— Върнах си я, най-сетне си я върнах, след двайсет години! — каза тя, а на мокрото от сълзи лице се четеше израз на безоблачно щастие. — Сега тя отново е моя, след двайсет години!

Ник кимна на шофьора и автомобилът се отдалечи в мъгливата нощ.

Като се върна в бара, той се изправи на прага и впери поглед в масата на Ани. Един от посетителите пусна монета в грамофона и

певицата лигаво запя колко е доволна, че има кого да обича. Ник послуша песента, но не издържа, приближи автомата и го спря.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.